

mellem civilbefolkning og militær, og at man skal gøre, hvad man kan for at holde krigsførelsen til det militære og holde civilbefolkningen uden for, er det da indlysende, at så var Hiroshima og Nagasaki en krænkelse af krigens sædvaneregler og Genèvekonventionen.

Jeg skal til slut understrege, at domstolen afgav følgende enstemmige konklusion: Der eksisterer en forpligtelse til i god tro at gennemføre og afslutte forhandlinger, der fører til atomafrustrning i alle dens aspekter under streng og effektiv international kontrol.

Danmark er et lille land uden atomvåben. Men vi er uægtelig med i en alliance, der råder over atomvåben og indbefatter dem i sin strategi. Hvordan kan vi efter den kolde krigs ophør acceptere en strategi som våben, hvis anvendelse vil være en katastrofe ifølge Robert McNamara og i realiteten en krigsforbrydelse ifølge Den Internationale Domstol.

Alligevel har jeg indtryk af, at Danmark tier og samtykker. Vi opfordrer til, at vi i stedet bidrager aktivt til at få iværksat tiltag, der inden for rimelig tid kan medføre den atomafrustrning, som domstolen efterlyser.

Jørgen Estrup (RV):

I slutningen af bemærkningerne til beslutningsforslaget præciseres det, at det er vigtigt at holde diskussionen om en forebyggende sikkerhedsstrategi, som ikke bygger på brug af a-våben, fast. Og det kan jeg kun erklære mig aldeles enig i. Det er opgaven, men jo altså også en opgave, hvor man netop må spørge sig selv, hvad midlerne er. Og det er vel det, der lidt er striden omkring beslutningsforslaget, for jeg kan på en lang række punkter erklære mig enig i den argumentation, som forslagsstillerne bruger, herunder det indbyggede vanvid, der til enhver tid har ligget i terrorbalancen.

Der er nogen, der med henvisning til, at det jo ikke er gået galt, mens vi har haft atomvåbenene, vil sige, at det er et fredens våben. Men realiteten er jo den, at hvis man ser på logikken og på udviklingen, er en stor del af bestræbelserne gået ud på, at man skabte sig et herredømme, en overrang, om jeg så må sige, inden for mulighederne af at bruge a-våben, og det vil sige, at man jo faktisk havde et a-våbenkapløb og dermed også en latent krigs- og krisesituation, hvor man risikerede, at en magt pludselig satte sig i en situation, hvor der ikke var en balance, men en ubalance.

Det er ikke tilfældigt, at dette vanvid fik betegnelsen MAD og jo i høj grad var en fare og derfor også med god grund må gøres til genstand for en løbende diskussion og et forsøg på nu, hvor den kolde krig er slut, at finde en alternativ strategi. Så langt er jeg fuldstændig enig med argumentationen i beslutningsforslaget. Men problemet er jo selvfølgelig, at ånden er ude af flasken, og at den ikke så nemt puttes tilbage igen. Dét står vi.

Det, som jo er kritikken af forslaget fra Enhedslisten, er selvfølgelig, at man hæfter sig op på en mere end tvivlsom fortolkning af, hvad det egentlig er, FN's Internationale Domstol har udtalt, og i hvilket omfang man har gjort brug af a-våben til en krigsforbrydelse.

Hvis man på den led bruger tvivlsomme fortolkninger, er det ikke altid sikkert, at man kommer videre i det internationale samarbejde, som er den nødvendige baggrund og grundlaget for at opnå resultater på det her punkt, og derfor må jeg sige, at jeg ikke har tillid til, at den vej er farbar.

Derimod er det oplagt, at man på andre områder har kunnet samle en international opbakning. Det har man kunnet omkring ikke-spredningstraktaten. Det har man kunnet omkring det omfattende prøvesprægningsforbud. Det har man kunnet, også når man – som det senest er sket i efteråret på FN's generalforsamling – fremsætter resolutionsforslag. Alle steder har formålet været at få fastslået, at man skal videre i a-våbenedrustningen, og at endemålet er a-våbnenes totale afskaffelse.

Det er vigtigt, at man på den måde samler så mange lande som overhovedet muligt bag ved det. Det synes jeg er en farbar vej, og det er klart, at hertil kommer så mulighederne for at føre START II og START III videre.

På nuværende tidspunkt ser jeg intet alternativ til den fremgangsmåde, og jeg tror ikke på, at det alternativ, som man prøver på at fremstille for os i beslutningsforslaget, overhovedet vil kunne give resultater. Og selv om jeg er sikker på, at Enhedslistens forslagsstillere og vi fra radikal side på mange måder helt deler målsætningen, er vi altså på visse punkter uenige om midlerne.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for den grundige redegørelse og dermed en besvarelse for utroligt mange af os af, hvad det er, der sker på nuværende tidspunkt.